

Es pot parlar ja sobre una Catalunya en Comú (amb ERC, ICV-EUiA, la CUP i Podem) per a les eleccions del 27-S?

Sergi Picazo

CiU obté el seu pitjor resultat en unes eleccions municipals des del 1979. El PSC pateix el seu pitjor registre en unes municipals de tots els temps. I el PP cau fins els baixos registres que tenia als anys vuitanta a Catalunya.

En canvi, ERC aconsegueix el seu millor resultat en unes municipals des de la Segona República. ICV-EUiA fa els seus tercers millors resultats, només superats el 1979 i pràcticament igualant els de 1995. I la CUP gairebé quadruplica la seva xifra de regidors i és el partit més votat en 16 municipis.

Són dades de l'[estudi breu de les eleccions municipals de GESOP](#), el Gabinet d'Estudis Socials i Opinió Pública.

Tothom reconeix que **CiU** ha guanyat les eleccions, amb el 21% dels vots i més de 3.000 regidors, i que, en nombre de vots, el segon classificat és el **PSC**.

El polític i membre del Cercle Gerrymandering, Edgar Rovira, matisava: “De les 10 ciutats més grans de Catalunya, el PSC en governarà sis i en una formarà part de la coalició de govern (Badalona). I si ampliem el focus, de les 25 més grans, en governarà 15”.

Però **la dada més interessant són les tendències electorals**. Aquest és un gràfic de l'evolució de **CiU** en les eleccions municipals des del 1979.

Aquest és un gràfic de l'evolució del **PSC** en les eleccions municipals des del 1979.

Aquest és un gràfic de GESOP sobre les eleccions municipals d'ahir: **creixen ERC, C's, la CUP i ICV-EUiA, i baixen CiU, el PP i el PSC**.

L'esquerra més enllà del PSC pot governar en localitats tan importants com Barcelona —ciutat símbol—, Badalona, Sabadell, Terrassa o Berga. El resultat a Badalona, la tercera ciutat de Catalunya, és realment extraordinari: d'alcalde xenòfob del PP a un possible acord de govern Guanyem-ERC-ICV i, potser, amb el PSC. A més, les candidatures de confluència han obtingut els grans resultats de Terrassa en Comú —dobra els resultats que tenia ICV-EUiA— o els de les diferents aliances de Sabadell.

ERC és segona força en regidors, amb 1.000 més que fa quatre anys, i segona força a l'àrea metropolitana de Barcelona. Els republicans passen del 8,9% dels vots al 16,4%. A més, trenquen l'hegemonia de CiU a les Terres de l'Ebre i tornen amb moltíssima força a Girona, a Manresa o a Vic.

ICV-EUiA en solitari resisteix i manté alcaldies històriques com Sant Feliu o el Prat de Llobregat i puja a l'Hospitalet; però, a més, els projectes de confluència dels que formava part com Barcelona en Comú —amb Laia Ortiz de cara visible—, Terrassa en Comú i Unitat per Sabadell els tornen a fer decisius en ciutats clau. El punt fosc és quedar sense regidor a Girona i a Lleida, entre d'altres.

La **CUP** multiplica gairebé per quatre els regidors superant fins i tot Iniciativa. És segona força a Reus, a Sant Cugat o a Cardedeu i primera a Berga, però cal destacar que manté la presència a

Girona i entra a Lleida (a través de la Crida per Lleida), a Tarragona i a l'Hospitalet de Llobregat. Passen del 2,1% dels vots del 2011 al 7,1%. La CUP va obtenir 126.000 vots en les autonòmiques del 2012. Ahir superava els 220.000 i ni tan sols s'havia presentat arreu del territori. "Camp per córrer", avisava el periodista Marc Font.

L'esquerra alternativa obté creixements a l'àrea metropolitana de Barcelona. **Fixeu-vos només en els segons classificats en grans ciutats:** a **Badalona**, Guanyem BDN en Comú; a **Cornellà**, Cornellà en Comú, que aplega Procés Constituent, Alternativa d'Esquerres de Cornellà —considerat el referent de la CUP al municipi—, Podem i Equo; a **Sabadell**, amb un triple empat a regidors entre Unitat per Sabadell vinculada a ICV-EUiA, ERC i Crida per Sabadell, propera a la CUP; a **Sant Cugat**, la CUP; a **Santa Coloma**, Som Gramenet, que unia Gent de Gramenet, Podem i activistes independents; i a **Terrassa**, Terrassa en Comú, on van confluïr ICV, EUiA, Podem, Guanyem i Procés Constituent.

A més, a **Vilafranca**, a **Vilanova** o a **Vic**, la CUP —o candidatures afins— era tercera trepitjant els talons al segon.

El més destacable d'aquests comicis és que han confirmat que **Catalunya està definitivament immersa en un nou cicle polític, marcat pel sobiranisme i per l'auge de l'esquerra alternativa, que podria posar fi al sistema de partits del règim de 1978**. La cultura de la Transició toca campanades a mort. El subdirector del diari 'Ara', David Miró, explicava ahir que "el dibuix de Catalunya que en surt és el d'una Catalunya d'esquerres". El cicle polític sorgit de la barreja d'**indignats del Moviment del 15-M, de l'experiència dels activistes dels moviments socials sorgits a mitjan anys noranta i de l'auge de l'independentisme republicà i d'esquerres** està cristal·litzant en alguna cosa.

L'any 2010, les esquerres —incloent-hi fins i tot el PSC de José Montilla— van assolir el seu pitjor resultat electoral de la història. Va ser just sortint de set anys de Govern tripartit entre el PSC, ERC i ICV-EUiA. **El 2012 comença a canviar el cicle. Les esquerres més enllà del PSC van créixer en 17 diputats**. I el 2014, en les europees, la situació es va accelerar: ERC guanyava per primera vegada les eleccions des de la Segona República, ICV-EUiA aconseguia el seu rècord electoral i Podem s'emportava més de 100.000 vots a Catalunya.

L'auge independentista, la caiguda dels partits defensors de l'"statu quo" i la crisi econòmica són els explosius catalans sobre la bastida del règim del 78. **Els nous lideratges polítics d'origen social, tots femenins, des d'Ada Colau, a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, fins a Carme Forcadell, a l'Assemblea Nacional Catalana**, suggereixen un canvi de fons en les formes de fer política al fins ara "oasi català" controlat i dominat pel pujolisme i pel postpujolisme.

La tendència electoral dels últims anys mostra les dificultats de CiU, del PSC i del PP per mantenir el poder que havien monopolitzat durant 30 anys. Però, tot i això, el règim es manté viu. **La suma de vots de CiU, PSC i PP encara és superior a la d'ERC, ICV-EUiA i CUP sumades**. Parafraçant Gramsci: allò mor no acaba de morir, i allò nou no acaba de néixer.

Dues fotografies de les esquerres en plural que ens poden servir per conèixer millor com són les transformacions municipals d'aquest nou país. **Són, probablement, les dues localitats amb un percentatge més alt de vot d'esquerres** a Catalunya.

Celrà, un dels pobles més d'esquerres i independentistes de Catalunya. El 81,5% dels vilatans voten per candidatures d'esquerres. És una de les ja històriques alcaldies de la CUP. Els cupaires hi tenen ara majoria absoluta, amb el 51% dels vots. Els segueix una candidatura d'independents, que suma

vots amb ERC, amb el 30,4%. Només 267 persones d'una població de més de 5.000 van anar a votar per CiU.

Badia, un dels municipis més d'esquerres de l'àrea metropolitana de Barcelona. El 82% dels ciutadans vota partits d'esquerres. El PSC guanya com sempre. Però hi ha dues candidatures d'esquerra alternativa en auge: Alternativa d'Esquerres per Badia (que forma part de les Candidatures Alternatives del Vallès, i suma vots amb la CUP), amb el 24% de vots, i Badia en Comú (que suma vots amb ICV-EUiA), amb el 17%. A més, ERC aconsegueix un meritori 4% multiplicant per quatre els seus votants. A Badia, localitat de 13.000 habitants, només 400 persones voten el PP i un centenar voten CiU.

Aleshores, hi ha opcions d'una Catalunya en Comú?

Esquerra Republicana, amb Oriol Junqueras de cap llista, té opcions reals de disputar la victòria en solitari a un Artur Mas en hores baixes... Per tant, en principi, no optaria per cap confluència amb les altres esquerres catalanes. Però pocs dirigents republicans descartarien ara mateix un pacte de govern o d'estabilitat 'a posteriori' amb una possible candidatura Catalunya en Comú si fos per convocar una consulta sobre la independència.

ICV i EUiA defensen la confluència d'esquerres en unes eleccions catalanes des de fa anys. "No hi ha arguments polítics que diguin que el que serveix per a Barcelona no serveixi per a Catalunya. Trias no és pitjor que Mas", va assegurar **el cocoordinador nacional d'ICV Joan Herrera**. Iniciativa reconeix que en aquests comicis els ha anat millor —tot i alguna excepció— als llocs on s'han presentat en confluència. **Joan Josep Nuet, d'EUiA**, és igual d'explícit. "S'ha demostrat que amb una candidatura de suma es pot guanyar. Si fem això a Catalunya, les forces transformadores podem optar a la presidència de la Generalitat", va dir ahir. "Fa temps que nosaltres parlem de la Syriza catalana, i avui aquesta idea és més viva que mai", va concloure.

Podem afirma que, fruit dels seus acords interns, hauria de presentar-se en solitari a totes les eleccions autonòmiques. Així ho han fet, amb un èxit relatiu, a Andalusia, a Aragó, a Castella-Lleó i a Astúries, però amb pitjors resultats a la resta de comunitats. Podem podria, però, canviar l'estratègia. Ja va canviar de parer amb la candidatura d'Ada Colau a Barcelona, a la qual Podem va donar suport explícit i oficial malgrat no voler presentar-se amb la seva marca en les municipals. La possible candidatura del periodista **Albano Dante, un perfil ben vist per totes les esquerres**, podria facilitar les coses. Ahir, Pablo Iglesias, [en un article a 'Público'](#), escrivia: "Hem de prendre nota també de la importància dels lideratges i els estils que serveixen per anar més enllà d'una identitat de partit. Podem no pot ser en les generals un partit més sinó un instrument obert a la participació i al protagonisme de tots aquells que apostin pel canvi". L'èxit de la fórmula Barcelona en Comú, amb Podem dins, pot ser un precedent.

Procés Constituent va néixer justament per provocar una confluència de les esquerres socials i polítiques en una candidatura en les eleccions catalanes. Sempre han defensat que ICV-EUiA i la CUP haurien d'entendre's. A més, **la monja benedictina Teresa Forcades** ja ha acceptat el repte de presentar-se a unes eleccions. El seu perfil, clarament independentista, podria facilitar acords amb la CUP.

I la **CUP**? La seva presència serà probablement el gran cavall de batalla de les converses que ja deuen tenir lloc aquests dies. La CUP vol anar en solitari; sempre ho ha dit i ho ha defensat en públic i en privat. Actualment estan ja en el llarg procés de tria dels candidats a rellevar David Fernández i ja han aparegut noms com el del periodista **Antonio Baños** i el de **Josep Manuel Busqueta**, entre d'altres. Cap d'aquests dos noms estaria gens mal vist per la resta de partits

d'esquerres a l'hora de formar una llista unitària.